
Den sande Grundtvigskirke

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Den sande Grundtvigskirke", i: *Mindeudgave Digte*, side: 222, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Den sande Grundtvigskirke

Ak, Grundtvig! Grundtvig!
hvorfor er du død!
Det er os ikke nok med denne Kirke,
vi nu har hvælvet over dig som Minde,
hvor smuk den saa end er, hvor værdig dig,
en Sognekirke i saa stort Format,
som du var Præst (og andet blev du aldrig),
en Landsbydom for Bondelandet Danmark.
Det er os ikke nok med al den Visdom,
det Dybsind, den Enfoldighed og Styrke,
som de, vi lønner til sligt Gøremaal,
formaar at dykke ned og finde frem
af al din Skrifts Vidtløftighed og Galskab.
Selv dine Salmer,
hvor du kom nærmere den Evige
end nogen Mand, vi ved om, siden Kristus,
selv disse dine Salmer, vi tør agte
for dyrere end nogen anden Skat,
som Danmark ejer, Kronjuvelerne
medregnede, og mer umistelige,
selv de slaar ikke til mod Tidens Jammer.

Aah Grundtvig, havde vi dig selv iblandt os!
Hvor mangler vi i disse Urskovsnætter
et Baal for Mennesker at samles om
og til Sjakalerne at holde borte!
hvor mangler vi en Harmes høj og hellig,
en tordnende, umaadeholden Vrede
mod dem, der rodløst svajer hid og did,
og dem, der bøjer sig som Lys for Heden,
i Stedet for at staa som Istapstøtter
i værdig Stivhed – ja, og heller smelte
end slippe deres Kulde. Og vi mangler
den Hjemlandskærlighedens Saft og Kraft,
der sætter Splid i Folket, skyr som Pesten
Akkordens Samling om det delvis rette
og vil, skønt Hjertet bløder, Sigtespliden,
den, Dagen kræver, mellem Holgers Børn
og dem, der blot er Ukrudtsfrø og Avner.
Hvor mangler vi en Pavehaands Opløftning
mod alle dem, der pludselig og emsigt
har faaet Brug for Guder og gør Holdt
med stort Skrabad for, hvad de før fornægtede.
Hvor savner vi dit Seerblik, der søgte
blandt Stjernerne, kun dér, og fandt den ene,
der er for alle Tider standset over
det uanseelige Betlehem!
Og Malmen af din dybe Røst: Derinde,
kun dér er Guden.
Aah, kom tilbage til dit Folk i Nød.
Skænk os igen din Høvdingtro paa Frihed,
den, du gik over Havet og gik baglæns
ned gennem Tiden for at hente hjem,
den Ærens Frihed, som vil være til
for stolt at bære Ansvar, tro at tjene.
Skænk os igen din Sandhedsfanatisme,
det Had til Løgn, der ved, at Løgn kan aldrig
slaas ned med Løgn, men kun af modig Sandhed,
om saa skal være: martyrmodig Sandhed.
Og før os op paa Præstegaardens Banke,
hvorfra dit Udsyn over Verden gik,
den Menneskenes Verden, hvor du saa dem
som frie, ja, for GUD er deres Frelser,
som lige, ja, for GUD er deres Herre,

Vi beder: kom tilbage! Men vi ved jo,
kun een det givet blev at overspringe
Ismurens Skranke for sin Ild at bringe
igen til Vennernes udslukte Arner.

Men Grundtvig, Broder, Høvding, staar du nu
for Tronen blandt Keruberne og synger
den Evige din egen Tones Pris,
var det for dristigt, om vi bad dig standse
med Sangen lidt og – om det da gaar an –
at træde frem et Skridt foran de andre
og hviske i den Højes Øre om
vor Synd og Nød, hvis Babelstvingtaarne
vælder sig op mod Himlene igen;
er Tiden endnu ikke inde for
ham selv, som han har lovet det, at stige
med Sværd og Krone ned ad Regnbuebroen,
da sende han os end engang en Ildsjæl,
hvis Baal kan samle os og brænde Leret
udholdende og færdigt til at bruges
den Dag, hvis Kæmperim er Daad for Gud.

Men svarer han dig med en Hovedrysten,
saa vil vi ikke derfor dog forsage,
saa ved vi, hvad hans strenge Vilje er.
De gløder endnu, Emmer fra dit Baal.
Saa lad os nære det. Men Mindekirker
og Mindetaler, sligt slaar ikke til.
Vi selv maa kaste os i Baalet, Brødre.
Da skal det flamme – i Aarhundreder –
for Dan og Kristus – flamme for Alverden.